

La supervivència de l'espècie humana

Vaig conèixer el doctor Perish just quan començava la desescalada de la primavera del 2020. Jo estava passejant pel centre de la nova Manresa, una ciutat on fins i tot hi havia més moviment que just abans que arribés la pandèmia, i el vaig veure: un home d'uns 60 anys, amb una densa barba que ja començava a devorar la pròpia cara i que servia de punt de suport de les seves grans ulleres amb vidres grocs. Era impossible no fixar-se en la seva presència, estava dret a sobre d'un banc del Passeig Il·luminat un vestit fet amb guants de plàstic i mascaretes de tota mena. La veritat és que la vestimenta no estava confeccionada amb gaire traça, ja que tenia algunes parts del cos al descobert, especialment quan bufava el vent. Ell observava la gent que passava per davant seu i amb un llapis anava prenent apunts en una llibreta.

De seguida vaig veure clar que es tractava d'un boig, i jo soc del parer que sempre val la pena escoltar-los. Tenen coses interessants a dir. Evidentment no ens plantejaren reflexions estandaritzades ni opinions que acontentaran la majoria. Potser per això procuro que aquesta

mena de persones ocupin una part important de la meua dieta comunicativa. Així, em vaig posar dret al costat del doctor Perish i vaig encetar conversa amb una frase per fer guspira: «Com està el tema...». I ell ja va fer la flama:

«La primavera no ha ajudat... Saps quina és la frase més estúpida que he escoltat mai?. Aquesta pandèmia ens farà prendre consciència que la vida que portàvem no és sostenible. Hem de canviar els hàbits...». I sí, durant l'estat d'alarma es va "sanejar" la capa d'ozó, va millorar la qualitat de l'aire i de les aigües, però han passat 4 dies i tornem a estar exactament igual que com estàvem abans de coronar-nos. El confinament tampoc no era l'elixir que necessitava el planeta per suportar una existència tan pesada com la nostra... La quantitat de plàstics que els humans hem generat per la falsa supervivència de l'espècie són danys col·laterals a qui ningú sembla importar. Jo visc al que alguns anomenen l'Anella Verda, que ha quedat arrebossada de plàstics i tota mena de residus "imprescindibles" per a la supervivència de l'espècie: mascaretes, guants, envasos de menjars a domicili i infinites tones de residus generats en hospitals i en residències de gent gran. Ha valgut la pena? És evident que no. Hem perdut una oportunitat d'or per extingir-nos i no l'hem sabuda aprofitar».